

ikke kunnet konstatere, at den reduktion har fundet sted.

Vi kan ikke stemme for det af regeringspartierne fremsatte forslag til vedtagelse, for vi synes ikke, at regeringen har taget og tager sagen tilstrækkelig alvorligt.

Det er ikke bare løftet her, som er begrundelsen, men jeg kan jo henvise til dagens udgave af Dagbladet Børsen, hvor organisationerne også siger, at de har svært ved at tage regeringen alvorligt.

De siger, at nu kan vi lige så godt opgive det her testpanel, som vi fik indført for nogle år siden, for regeringen bruger det jo alligevel ikke. Og hvis man endelig bruger det, så bruger man det bare som et alibi for at lave endnu mere administrativt besvær. Det fremgår af dagbladet Børsen i dag på side 14, og jeg synes, man burde sætte sig ind i organisationernes tankegang på det her område.

Så vil jeg til sidst sige, at jeg beklager, at vedtagelsen af dette forslag, som jo i øvrigt indeholder en række af de elementer, som vi også har i vores forslag, vil indebære, at et meget væsentligt element falder væk, nemlig det, som vi var flere, der gjorde opmærksom på, heriblandt ikke mindst Kristeligt Folkepartis ordfører, altså elementet om, hvor vigtigt det er, at organisationerne får en ordentlig tidsfrist til at behandle hørings svar, inden de skal afleveres.

Denne passus fjernes nu. Jeg synes ellers, at SF, som jo i sin tid kom med 30-dages-reglen for fremsættelse af lovforslag, også burde hæfte sig på denne her regel, så man ikke får tunge lovgivningsforslag lagt på organisationernes bord, 3 dage før de fremsættes her i Folketinget, hvor organisationerne jo ikke har en kinamands chance for at give det en seriøs vurdering.

Vi havde gerne set tidsfrister indført, både hvad angår hørings spørgsmål, og hvad angår testpaneler, fokuspaneler osv. Men det falder altså ud, og det beklager vi stærkt. Vi vil endnu en gang opfordre til, at man stemmer på det forslag til vedtagelse, som er fremsat af de tre partier.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 45 af Sonja Mikkelsen (S), Ole Sohn (SF), Morten Helveg Petersen (RV) og Ole M. Nielsen (KRF) (se ovenfor) ved-

toges med 59 stemmer (S, SF, RV, EL og KRF) mod 44 (V, KF, DF, CD, FRI, DMF og Mogens Andreassen (UP)).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 42 af Svend Erik Hovmand (V), Pernille Sams (KF) og Sonja Albrink (CD).

Hermed sluttede forespørgslen.

Formanden:

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.03

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 131: Forslag til lov om ændring af lov om Handelsflådens Velfærdsråd. (Bortfald af statens finansiering af tv-betjeningen af søfarende).
Af erhvervsministeren (Pia Gjellerup).
(Fremsat 13/12 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Andersen (S):

Jeg synes, det er glædeligt, at vi her i Folketinget kan konstatere, at det store arbejde, vi har gjort sammen med skibsfartserhvervet, er kronet med held.

Ifølge de økonomiske målinger, som er blevet foretaget her ved årsskiftet, tyder alting på, at skibsfarten er blevet Danmarks næststørste varetaskabende erhverv.

Man regner med, at der i år 2000 er en indtjening på 70 mia. kr., og det er en stor stigning set i forhold til 1999, hvor der var en indtjening på 50 mia. kr.

Vi har som sagt været meget opmærksomme på de tiltag, der gennem årenes løb har skullet foretages på skibsfartsområdet. Vi har oven i købet fulgt op på det i forhold til den rapport, der

blev skrevet i det udvalg, der var nedsat, nemlig Funder-udvalget. Det har vi rent politisk også fulgt op på, og det handler jo ikke kun om bedre støtteordninger. Det handler også om, at vi mere og mere har villet ligestille søfartserhvervet med landbaserede erhverv. Det er nu kronet med held.

Så skal jeg ikke lægge skjul på, at vi også mener, at det, der hedder trivsel, og det, der hedder medarbejdere inden for søfartserhvervet, må redderne, arbejdsgiverne i højere grad være med til at overtage. Derfor synes jeg nok, det er bemærkelsesværdigt med tilkendegivelserne i forhold til det lovforslag, vi står med i dag, når vi ser på beløbstørrelsen, som er i størrelsesordenen 4 mio. kr. Den opgave vil man ikke være med til at løfte.

Det er vi utrolig kede af i Socialdemokratiet. Vi føler, vi har været med til at levere varen. Vi føler, at det må være arbejdsgiverne, der påtager sig den kulturelle og sociale forpligtelse, der ligger i at videreføre tv-ordningen, som vi kender den i dag.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Kim Andersen som ordfører.

Kim Andersen (V):

Dagsordenspunktet her drejer sig om L 131, en lovændring om Handelsflådens Velfærdsråd, og ændringen går altså ud på, at man ønsker at fjerne den statslige forpligtelse til en finansiering af tv-betjeningen af søfarende.

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at vi kan være lidt i tvivl om, hvor seriøst regeringen mener dette lovforslag. Jeg tænker på, at lovændringen skal træde i kraft allerede den 1. februar i år. Det vil sige, at sagen skal hastes igennem Tinget, og det er vel i og for sig ikke rimeligt med et forslag af den her karakter.

Debatten her i dag kunne vel også tænkes at give baggrund for overvejelser hos ministeren, og i hvert fald forudser jeg en grundig udvalgsbehandling af spørgsmålet.

Med hensyn til den beregnede besvarelse må vi også spørge, hvad ministeren egentlig har tænkt sig i relation til de kontrakter, der foreligger med Danmarks Radio og TV 2, og hvor der er 1 års opsigelsesvarsel, kan dele af besparelsen jo ikke opnås.

Lovforslaget kan umiddelbart synes enkelt og overskueligt, og det er det for så vidt også, men det rummer alligevel både principielle og konkrete aspekter. Principielt kan vi fra Venstres

side dele den opfattelse, at finansieringen af tv-betjening af én erhvervsgruppe, her de søfarende, ikke nødvendigvis er en statslig opgave. Men vi skal imidlertid også betænke, at det er en særlig erhvervsgruppe, som har anderledes arbejdsvilkår end alle andre erhvervsgrupper. Der er en tradition, og der er også fra samfundets side en forpligtelse til, at denne gruppe medborgere kan holdes orienteret om, hvad der sker kulturelt, politisk og samfundsmæssigt i hjemlandet i de 6, 8, 10 måneder, hvor de er på søen.

Vi er derfor meget indstillet på, at de søfarende fortsat skal have en tv-nyhedsbetjening, kulturel betjening, som de har haft tilforn. Vi er lidt forundrede over, at man fra regeringens side ikke har forsøgt at opnå en forhandlingsløsning med rederne og de søfarendes organisationer. Jeg synes, sagen ligger lige til, at man havde prøvet ad den vej. Jeg tror, det ville have været fremkommeligt.

Endelig kan man sige, at hvis det er sådan, at det ikke havde kunnet lade sig gøre, så kunne man jo have givet et varsel om, at man, når det om ganske få år teknisk er muligt på skibene at modtage signaler, som gør det muligt at nedtage danskproduceret fjernsyn, så på det tidspunkt ville lave skæringen og overlade det til parterne selv.

Der er mange gode formål med den ordning, vi har i dag. Det betyder noget socialt og kulturelt om bord på skibene, og det er også væsentligt, når de søfarende kommer hjem på orlov og naturligt skal falde ind i samfundet og familielivet.

Vi vil sikre os, at betjeningen af de søfarende med danskproduceret tv kan fortsætte. Det er et vigtigt erhverv, som vi skylder meget hensyn. Der er øget valutaindtjening, der er øget beskæftigelse, der er øget skibstonnage. Det er et meget betydende erhverv, som vi skal behandle godt på alle måder.

Vi vil gå konstruktivt ind i udvalgsarbejdet. Vi vil stille en række spørgsmål. Det synes vi forslaget lægger op til. Jeg beklager, at man fra regeringens side ikke har forsøgt en forhandlingsløsning med rederne og arbejdstagerens organisationer.

(Kort bemærkning).

Poul Andersen (S):

Jeg skal spørge hr. Kim Andersen: Føler Venstre, at det er en stor økonomisk belastning for et erhverv, der det sidste år har været med til at skabe en valutaindtjening til landet på 70 mia. kr.,

at være med til at finansiere nogle rimelige sociale og kulturelle vilkår for dets medarbejdere?

Ville det ikke være lige så nærliggende, at eksempelvis langtschaffører fik en lignende støtteordning, og vi fik etableret noget tilsvarende?

Her er tale om nogle helt klare særordninger, der har været en god grund til, da de blev startet, men jeg føler, at jeg har lavet – og det har jeg gjort sammen med Venstre – et enormt stort stykke arbejde for, at det erhverv her er blevet bragt frem i den position, hvor det er i dag.

Vi har leveret varen. Nu kunne jeg godt ønske mig, at man fik lidt fra den anden side også – på en positiv måde.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Blot lige for god ordens skyld: Venstre, Danmarks liberale parti, ynder jo at kalde sig selv modstander af støtteordninger, og da jeg hørte hr. Kim Andersens indlæg, så kom jeg lidt i tvivl, men det var måske mig, der ikke helt hørte efter. Så jeg vil gerne give hr. Kim Andersen muligheden for at bekræfte fra talerstolen, at Venstre fortsat er principielt imod støtteordninger.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg kan bekræfte hr. Morten Helveg Petersens selviagttagelse om, at han nok ikke hørte ordentligt efter. Det er korrekt, at jeg i indlægget – og det er også et svar til hr. Poul Andersen – faktisk gav udtryk for, at vi principielt godt kunne forstå og var enige i, at det ikke nødvendigvis var en statslig forpligtelse at finansiere tv-betjeningen af de søfarendes organisationer.

Ikke desto mindre har vi altså haft ordningen nu i ganske mange år, og det er en meget værdsat og anerkendt ordning hos de søfarende, og det er et erhverv i fremgang, og når hr. Poul Andersen vil bryste sig af erhvervets gode position beskæftigelsesmæssigt og økonomisk, ja, så ham om det. Men først og fremmest tilkommer det vel erhvervet selv, rederne og arbejdstagerparten, at det er kommet dertil, hvor det er. Det kan vi imidlertid alle sammen glæde os over.

Vi er principielt af den opfattelse, at her er tale om et – i et moderne samfund – almindeligt personalegode, som arbejdsgiver eller parterne normalt selv afklarer.

Men vi har også med et erhverv at gøre og med en gruppe lønmodtagere, som arbejder un-

der helt specielle forhold og indtager en helt speciel særstilling i forhold til andre på det danske arbejdsmarked, og det skal iagttages ved dette her lovforslags behandling.

Men som allerede sagt har vi forståelse for nogle af de principielle aspekter i lovforslaget. Vi beklager, at regeringen ikke har været mere aktiv med at søge en forhandlingsløsning mellem parterne, men det har man altså ikke. Vi vil stille nogle spørgsmål i udvalget, og det vil vi naturligvis gøre konstruktivt.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Poul Andersen for endnu en kort bemærkning, så hr. Vinther må lige vente lidt.

(Kort bemærkning).

Poul Andersen (S):

Jeg er nødt til at sige til hr. Kim Andersen: Det kan godt være, at man i Venstre ikke føler, at man for historieskrivningens skyld bør føre det her til protokols. Men jeg vil gerne gentage, at vi fik rapporten »En fremtid for dansk skibsfart« bragt frem politisk sammen med andre partier, herunder også Venstre.

Vi har til punkt og prikke fulgt de ønsker, der har været fra erhvervet. Det synes jeg, at vi skylder historien. Og derfor har vi også hjulpet og støttet op om erhvervet på de områder, og det har gjort, at den præstation, som de kan fremvise i dag, har vi da været medvirkende til. Jeg vil ikke være så ubeskedent at stå her og sige, vi ikke har medvirket til det. Det har vi i allerhøjeste grad.

Så synes jeg også, hr. Kim Andersen skal være opmærksom på, at der ikke er nogen brat overgang, men at der netop her i lovforslaget ligger en klar tilkendegivelse om, at man i 2001 fortsat leverer 3 mio. kr. Men så er det også slut, så må man klare det selv.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne medgive hr. Poul Andersen, at vi i fællesskab har skabt nogle rammevilkår for dansk søfartserhverv, som har været i overensstemmelse med dem, som søfartserhvervet har mødt i den internationale konkurrence, og som erhvervet på ypperlig vis har formået at udfylde og leve op til. Det vil jeg gerne medgive.

Men det er altså erhvervet, rederne og medarbejderne, der har udfyldt de rammer; lad os være enige om det. Jeg synes, vi skal værdsætte, at man har været så dygtig til at udnytte de ram-

mer, at man ønsker at have en tæt tråd, om jeg så må sige, til Danmark, når man er på søen i 6, 8, 10 måneder. At man ønsker at følge med i dansk politik, dansk kultur, danske debatprogrammer.

At man er en ganske særlig erhvervsgruppe, som fortjener speciel bevågenhed, synes jeg gerne skulle afspejle sig i det lovforslag og i slutmålet for det lovforslag, som vi her har til behandling. Det håber jeg også vi kan finde ud af, men for os er det altså vigtigt, at de søfarende fortsat har muligheden for at følge med i dansk tv på den ene eller anden måde.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. John Vinther som ordfører.

John Vinther (KF):

I Det Konservative Folkeparti har vi stor forståelse for de søfarendes behov for en ordening, hvor de også under meget lange mønstringer har mulighed for at kunne følge med i, hvad der sker herhjemme. Det er naturligvis en forudsætning for forståelse og deltagelse i den almindelige samfundsdebat, at man også har mulighed for at modtage en løbende orientering herhjemme fra.

Vi er sådan set fuldstændig enige i, at det ikke nødvendigvis er en statsopgave at finansiere den særlige tv-betjening af søfarende. Det må i første omgang være et forhold mellem arbejdsgiver og arbejdstager.

Men når det er sagt, er jeg også nødt til at sige, at noget af den argumentation, der fremføres i bemærkningerne, forekommer at være noget søgt – for nu at sige det mildt.

Et af argumenterne er, at den teknologiske udvikling har betydet, at der i de fleste kystnære områder vil være mulighed for at følge med i den internationale nyhedsformidling. Det kan meget vel være. Men den eksisterende ordningsformål er vel også netop møntet på, at danske søfarende skal kunne følge med i dansk nyheds- og kulturformidling. Og det er vel ikke det, der er mest af i det internationale mediebillede.

Det er også, som om netop argumentet med den teknologiske udvikling kommer en postgang for tidligt. Det kan godt være, at man om nogle ganske få år vil være i stand til at anvende IT-teknologien til, uanset hvor man er i verden, og uanset hvor et skib måtte befinde sig, at kunne følge med i dansk nyheds- og kulturformidling, men det er vel på nuværende tidspunkt endnu kun i begrænset omfang tilfældet.

Men som sagt er vi i Det Konservative Folkeparti enige i, at finansieringen ikke nødvendigvis er en statsopgave, og derfor vil vi naturligvis gå positivt og konstruktivt ind i udvalgsbehandlingen. Og det, vi særligt vil se på under udvalgsbehandlingen, er ikrafttrædelsesdatoen. Her deler jeg hr. Kim Andersens betragtninger. Det er lidt mærkværdigt, at vi her i dag behandler et lovforslag, der skal træde i kraft om ganske få dage. Det kunne nok have været gjort noget bedre.

Med hensyn til de eksisterende kontrakter fremgår det jo af bemærkningerne til lovforslaget, at den eksisterende ordning bygger på kontrakter, der er indgået med Danmarks Radio og TV 2 og COPY-DAN. Vi synes godt, at man i bemærkningerne kunne have anført lidt om, hvordan man har udformet de kontrakter, hvordan man kan komme ud af dem, men det kan vi vel ordne under udvalgsbehandlingen.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Jeg synes som de to foregående ordførere, at det er en lidt vanskelig sag, for vi ønsker alle at sikre de søfarende mulighed for at kunne se danske programmer, også lødige danske programmer, og det er det, ordningen her går ud på.

Og jeg har også samme overvejelse, som jeg specielt kunne høre, hr. Kim Andersen havde, at det ikke er helt normalt inden for dansk erhvervsliv – heller ikke den globaliserede del af dansk erhvervsliv – at staten skal finansiere de ordninger, som typisk og helt traditionelt ligger inden for et erhvervs egne rammer, og som en arbejdsgiver normalt betaler. Der er jeg helt enig med hr. Kim Andersen. Det er ikke normalt, og det skal vi selvfølgelig have normaliseret.

Derfor har jeg også sagt til regeringen, at jeg synes, det havde været dejligt, hvis man havde set forslaget så tidligt, at parterne selv havde mulighed for at sætte sig sammen og forhandle sig til rette. For jeg er helt overbevist om, at rederne føler, at det, som staten, skal levere i form af fornuftige skatteforhold – det er ikke mine ord, det er Erhvervsudvalget, som siger det – det har de fået, for man betaler jo ikke skat. Og man får andre udmærkede ordninger, som er særligt gunstige for rederierhvervet, og det er der stort flertal for i Folketinget, en del af det har SF også støttet.

Jeg er ret sikker på, at erhvervet, når de får mulighed for at forhandle med de søfarendes organisationer, kan se, at den kulturelle forpligtelse, der ligger i at sikre de søfarende danske programmer, finansierer rederne fremover. Og jeg kunne også se på erhvervsministeren, at han nikkede, da den konservative ordfører gjorde opmærksom på, at det måske er lige hurtigt nok, at lovforslaget træder i kraft her 1. februar, så det er min tro og mit håb, om ikke andet så er det min opfordring, at man finder en form, hvorunder lovforslaget kan implementeres, så man både tilgodeser, at de kontrakter, der er indgået, bliver afviklet på fornuftig vis, og at derne – og jeg vil meget gerne opfordre de søfarendes organisationer og rederne til at sætte sig sammen – ligesom alle andre arbejdsgivere overtager den forpligtelse, det er at sikre deres medarbejdere nogle ordentlige velfærdsmuligheder, herunder at de kan se danske programmer, når de er langt borte fra fædrelandet.

Så det er mit håb, at det bliver løst, sådan at når vi kommer til andenbehandlingen, så har parterne fået normaliseret den del af erhvervets forpligtelser, og som jeg siger til ministeren, at man får justeret lovforslaget, sådan at ikrafttrædelse og implementering af de aftaler, der ligger, bliver afviklet på en fornuftig måde:

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Egil Møller som ordfører.

Egil Møller (DF):

Dette lovforslag burde give den nye erhvervsminister krumme tæer og hovedpine.

Jeg konstaterer med interesse den ringe opbakning, der er kommet gennem de mange høringssvar. Opbakning til lovforslaget er ikke fremkommet fra en eneste høringsberettiget, idet dog Socialministeriet, Arbejdsministeriet og Forsvarsministeriet udtaler, at de ikke har bemærkninger til lovforslaget.

Kulturministeriet undrer sig over lovforslaget og beklager dets fremsættelse, medens Rigsombudsmanden i Grønland bemærker, at loven ikke gælder for Grønland.

Alle andre høringssvar tager kraftig afstand fra lovforslaget. Det samme gør Dansk Folkeparti af bl.a. følgende grunde. For det første: En afvikling af tv-betjeningen strider mod formålet at formindske afstanden mellem den søfarende, hjemlandet og familien. Trivsel om bord på skibe skal forøges, ikke det modsatte.

Og for det andet: De søfarende betaler i forvejen licens i Danmark for en ydelse, som de, hvis forslaget vedtages, ikke kan gøre brug af.

For det tredje: Det skærper ikke de unges ønske om en beskæftigelse om bord på et skib.

For det fjerde: De søfarendes mulighed for at holde sig orienteret om danske forhold i bred sammenhæng, forringes i betragtelig grad.

Og endelig for det femte: De teknologiske muligheder for at modtage danske tv-udsendelser, såfremt man ikke befinder sig i kystnære områder af Danmark, er ikke til stede på nuværende tidspunkt. Når dette bliver teknisk muligt, vil det være relevant at revurdere, hvorvidt den nuværende ordning skal opretholdes.

Jeg håber, at jeg med disse bemærkninger har gjort det klart, at Dansk Folkeparti er imod lovforslaget.

Morten Helveg Petersen (RV):

Søfartserhvervet er en vigtig del af dansk erhvervsliv; det er et erhverv, som vi også ser godt og positivt på fra radikal side, men når vi er tilhængere af forslaget her, så er det, fordi det er et godt princip at se på, om lovgivning er nødvendig, og hvis den ikke er det, så afskaf den.

Statens forpligtelse til at finansiere tv-betjeningen af søfarende hører ikke ligefrem til det, som vi i Det Radikale Venstre ville kalde for velfærdssamfundets kerneydelser. Der må prioriteres, og fordi noget traditionelt har været en statsopgave, så er det jo altså ikke naturgivet, at det skal være det i al fremtid. Tv-betjening af søfarende er altså et eksempel på noget, der ikke længere bør være en statslig opgave, og det er derfor, at vi kan støtte forslaget,

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Og så har jeg forstået, at hr. Kim Behnke får lov at få ordet lidt før tid, det er helt o.k.

Kim Behnke (FRI):

Ja, tak til hr. Ole M. Nielsen for velvilje.

Jeg har selv lavet ændringsforslag til finanslov ganske mange gange, som gik ud på, at lige præcis denne omkostning til Handelsflådens Velfædsråd skulle bortfalde, så et synspunkt om ikke at gøre det vil unægtelig kunne afstedkomme ganske mange komiske bemærkninger.

Når vi så kigger på forslaget, som det ligger i dag, synes vi, at det er aldeles rimeligt, at denne statsudgift bortfalder. Der er ikke længere noget sagligt belæg for, at staten skal afholde disse udgifter, og kigger man på de teknologiske mulig-

heder i dag, så er de betydeligt bedre, end de var for år tilbage.

Man behøver ikke længere i vore dage at distribuere videobånd, man kan enten gøre det, at man distribuerer tingene elektronisk, så de, som det hedder på nudansk, downloades på en computer, og man ser tingene på den, og man kan distribuere det på DVD-skiver og på andet billigt optagemedie. Så omkostningerne behøver ikke være så store i dag, som de har været tidligere. Oven i købet kan man i dag distribuere meget mere fjernsyn og radioudsendelser osv., end man har kunnet tidligere, og langt de fleste vil med en internetopkobling kunne se tv-aviser og den slags nyhedsudsendelser umiddelbart efter, at de har været vist i det ordinære fjernsyn. Så det er en anden tid, vi lever i i vore dage.

Men vi anerkender behovet for, at søfarende, som befinder sig på den anden side af jordkloben, kan følge med i, hvad der foregår i Danmark, og hvor SF var hurtige til at erklære, at det her måtte rederne så tage på sig, så er det egentlig vores opfattelse, at her er en velegnet opgave, som de faglige organisationer for de søfarende kan tage på sig.

Fagbevægelsen har store problemer med at argumentere for, hvorfor folk overhovedet skal være medlem af en fagforening i vore dage. Her var faktisk en opgave, som kunne dokumentere behovet for, at man er medlem af en faglig organisation for de søfarende, nemlig at det var en del af medlemskontingentet, at man påtog sig den her opgave. Når jeg ser på de formuer, der er akkumuleret i fagbevægelsen, så skulle det ikke være noget som helst problem at finansiere den her ordning.

Men sådan rent samfundsøkonomisk kan man selvfølgelig godt fra rederne synes, at Folketinget går i små sko. Rederierne sejler 15 mia. hjem til Danmark om året, og så vil vi ikke engang kvittere ved at give for 4,9 mio. kr. tv-betjening af deres medarbejdere.

Men det er de mange bække små, der gør den store å, og betingelsen for, at vi kan få sat skatter og afgifter ned, er, at vi begynder at gennemføre nogle besparelser, som der ikke kan argumenteres for, hvorfor den omkostning skal være på finansloven. Ja, så kan der jo heller ikke argumenteres for, hvorfor vi skal bruge mellem 3 og 4 mio. kr. om året på Det Arnamagnæanske Institut, og det har vi gjort siden midten af 1960'erne. Det er en af de ting, der også burde ud af finansloven.

For de søfarende kan med rette spørge, hvorfor der er nogen, der skal sidde og pille i de gamle islandske sagaer og har gjort det siden midten af 1960'erne, når de ikke kan få lov til at få nyhedsbetjening. Så der skal bare proportioner i tingene. Vi håber, at det her bliver et af mange, ja, forhåbentlig hundredvis af forslag fra regeringen, med forslag til konti og bevillinger, der glider ud af finansloven ud fra den forudsætning, at de ikke er livsnødvendige, for at vores velfærdssamfund kan opretholdes. Så vi skal nok støtte forslaget, og vi håber, at resultatet bliver, at de faglige organisationer for de søfarende påtager sig denne meget væsentlige opgave, nemlig at servicere deres medlemmer med nyheder fra Danmark.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Søren Kolstrup som ordfører.

Søren Kolstrup (EL):

Da vor ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg meddele følgende: Vi støtter selvfølgelig, at danske søfarende skal have mulighed for at se dansk tv, men mener, det er en helt naturlig opgave for arbejdsgiverne at finansiere det. Det drejer sig om godt 10.000 kr. om året pr. skib. Det er ingenting for et erhverv, der har stærkt stigende indtjening.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Ole M. Nielsen som ordfører. Det kan jo somme tider gå hurtigt, men ikke altid.

Ole M. Nielsen (KRF):

Undskyld. Jeg havde fået udsættelse, men så lang udsættelse var det altså ikke.

Det her er en lille sag, det var vist den radikale ordfører, der sagde, at der må prioriteres. Nej, jeg må nok sige, at 5 mio. kr. ikke kan være noget, vi behandler for pengenes skyld i den forstand, selv om det selvfølgelig også er et beløb. Med hensyn til den sammenligning, som hr. Kim Behnke fremførte, synes jeg faktisk, at 5 mio. kr. til velfærd for søfolk må komme foran 4 mio. kr. til at sidde og pille i gamle islandske sagaer. Ikke fordi man overhovedet kan sætte så gode ting op imod hinanden, man kan sikkert blive ved med at finde noget i de gamle islandske sagaer, men når jeg skal vælge, så vælger jeg nu den her.

Men da det ikke er økonomi, så er der en række principper i den sag her. Rederierne har fået nogle skattefordele, og så kan man argumentere

for, at så må de også afholde den slags omkostninger her selv. Den anden side er, at tv- og radiolicens ikke er skattefinansierede, men licensfinansierede, og de danske søfolk betaler licens. Nogle af dem er forhåbentlig så heldige at have en kone, der har lidt fornøjelse af den licens derhjemme, men hvis ikke de har sådan en, får de jo ikke noget for licensen godt halvdelen af året. Det kunne være en argumentation for at opretholde ordningen her.

Så har der været en sammenligning med langturschauffører. Den synes jeg ikke rigtig holder, for langturschauffører kommer vist sjældent så langt væk, at de er hjemmefra 3-4 måneder. Så er det i hvert fald, fordi der sker uheld. Så den synes jeg ikke rigtig holder. De har altså en helt anden mulighed for at holde sig ajour med danske nyheder, dansk kultur og den udvikling, der sker herhjemme.

Mine afvejninger her for og imod går altså på, at vi er stærkt interesseret i at fastholde disse folk – jeg vil sige stakkels folk, for jeg ville nødigt ligge ude så meget af året, som de gør – som danskere med en kulturel, dansk bevidsthed, sådan at de føler sig ajour og er fuldgældige medlemmer og i stand til at gå ind debatten med familie, venner og naboer, når de kommer hjem. Det synes jeg er i samfundets interesse, og derfor må jeg sige, at selv om ikke alt gammelt skal bestå, så vil jeg nok lægge vægt på at opretholde ordningen her.

Jeg ved så, at det ikke kan lade sig gøre. Der er allerede ved finanslovforliget flertal, sådan har jeg forstået det, for at gennemføre det her. Hvis det ikke blev afskaffet, så måtte ordningen selvfølgelig revurderes, når teknikken opstår. Det lød på hr. Kim Behnke, som om teknikken var til rådighed, så man kunne downloade danske tv-udsendelser overalt. Det kan man altså ikke, når man ligger på verdenshavene, i hvert fald så vidt jeg har forstået. Men den teknik opstår jo nok, og til den tid mener jeg at det er relevant at afskaffe den.

Men indtil da er jeg altså imod afskaffelsen, så jeg stemmer imod forslaget her.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Vil erhvervsministeren have ordet? Det ser det ud til. Værsgo.

Erhvervsministeren (Ole Stavad):

Jeg vil godt takke det, som jeg i hvert fald talte det op, betydelig flertal, der har udtalt en enten

uforbeholden eller en måske lidt forbeholden støtte til det forslag her.

Der er flere, der har nævnt en ikrafttrædelsesdato, der hedder 1. februar 2001, som forslaget er fremsat og formuleret. Og bare lige for at vi ikke går fejl af hinanden – jeg tror, der var en, der sagde, at det skulle hastebehandles – vil jeg meget gerne, afhængig af hvor megen tid udvalget mener der skal bruges for at få det igennem, stille et ændringsforslag. Der er i øvrigt i den finanslov, vi har vedtaget, så vidt jeg husker, afsat 3 mio. kr. til denne ordning. Så det er jo ikke sådan, at det har nogen konsekvenser, at det var noget, der skulle ske hen over en nat.

Lad mig også sige, at jeg er enig med den række af ordførere, der har sagt, det er vigtigt, at den her ordning kan fortsætte for de søfarende. Lad mig så også sige, at min fantasi sådan set ikke rækker til, at man ikke kan finde ud af det. Altså, med den vægt – som vi også kan se på høringssvarene – de søfarende lægger på at have de faciliteter til rådighed, så må jeg indrømme, at jeg ville betragte det på grænsen til det pinlige, når vi ser på, hvad vi taler om her, hvis man ikke finder en løsning.

Hvis vi ser, hvordan vores samfund i øvrigt har indrettet sig, hvornår medarbejdere og ansatte har forskellige forpligtelser, så har jeg svært ved at forestille mig, at danske redere ikke måtte mene, at den her ordning skal kunne fortsætte.

Handelsflådens Velfærdsråd fortsætter jo. Det er et tilskud, der gives til Handelsflådens Velfærdsråd, og derfor går jeg helt bestemt ud fra, at det finder man løsningen på. Det kan godt være, at man først finder løsningen, når man står over for et fait accompli, altså så lang tid man kan presse.

Og det er også svaret til dem, der spørger: Hvorfor aftaler man ikke bare? For det første må vi sige, at vi er nede i småtingsafdelingen på det her område. Det har, så vidt jeg har forstået, heller ikke været rejst af de pågældende i de jævnlige kontakter, der er mellem regeringen og Rederiforeningen.

Så jeg tror såmænd, at hele den her sag finder en for alle parter tilfredsstillende løsning. Og man kan egentlig undre sig en lille smule over, at nogle af de søfarendes organisationer har ment, det var vigtigt at tage en stor diskussion med regering og Folketing, i stedet for det, der ville være helt naturligt, at sige til deres arbejdsgivere, at de selvfølgelig har en forventning om, at det her bliver løst.

Og så glæder jeg mig over, at de allerfleste ordførere har formuleret sig i en form, så man har mulighed for – uden at nogen kan sige, at man har skiftet holdning undervejs – at stemme for, når vi når frem til tredjebehandlingen. Og det vil være min forventning, indtil det modsatte er bevist.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om fastsættelse af slutdato for de kommunale økonomiske forhandlinger.

Af Kristen Touborg (SF) m.fl.
(Fremsat 8/12 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Pia Gjellerup):

Regeringens udgangspunkt for kommuneforhandlingerne vil ligge i forlængelse af de sidste års aftaler: at føre en forsvarlig økonomisk politik, der samtidig giver såvel kommuner som amter et tilstrækkeligt råderum til fortsat at skabe de velfærdsydelser, som er knyttet til det danske velfærdssamfund.

Det er således også i forhandlingerne for 2002 regeringens hensigt at forene målene for den offentlige service og den overordnede økonomiske politik.

For at dette kan imødekommes, er det vigtigt, at kommuneforhandlingerne gennemføres på baggrund af sikre skøn og forventninger for den

økonomiske situation i kommuner og amter i det år, det handler om lige nu, altså 2002.

Det skal sikre, at budgetlægningen i kommuner og amter, som jo afsluttes fremme i oktober måned, kan baseres på forudsætningerne fra kommuneaftaler, der giver et realistisk billede af de forventede forhold i 2002. De nødvendige oplysninger for opgørelsen af den økonomiske situation i kommuner og amter og derved beregningen af bloktilskuddet foreligger ultimo maj/primio juni.

Og det er derfor, vi har haft tradition for at gennemføre aftalerne mellem regeringen, kommunerne og amterne i juni måned.

En række centrale oplysninger som f.eks. opgørelse af udskrivningsgrundlaget fra året to år før budgetåret, det er det grundlag, der tages udgangspunkt i ved beregning af det statsgaranterede udskrivningsgrundlag for den enkelte kommune og det enkelte amt. Det er én af oplysningerne, vi har brug for.

Opgørelse af den kommunale budgetgaranti, fordeling af selskabsskat, opgørelse af momspuljen, skøn over efterregulering af skat og udligning og provenu for ejendomsskatter, alle disse mange og faktisk meget afgørende oplysninger om hele indtægtsgrundlaget for kommunerne, er altså ikke tilgængelige før ved måneds-skiftet maj/juni.

Det vil derfor være forbundet med meget betydelig usikkerhed at indgå aftalerne allerede medio april. Og det vil i høj grad gøre forhandlingerne mindre meningsfulde, da man meget vel kan risikere, at det, man forhandler om, ligger inden for den meget store usikkerhed, der er ved at gennemføre forhandlinger på et tidligere tidspunkt end juni.

Det økonomiske udgangspunkt, som aftalerne ville skulle indgås på baggrund af, vil endvidere ikke være realistisk i forhold til de forudsætninger, som vi skulle lægge til grund for kommunernes budgetlægning i oktober måned. Og derfor ville kommunerne ikke på nogen områder vinde ved at have forhandlinger på et tidligere grundlag. Regeringen ville ikke kunne levere noget, der var bedre, tværtimod, nemlig noget, der kun var usikkert, og derfor vil Folketinget også få et dårligt grundlag at forholde sig til.

Regeringen ville være meget glad for, om det meningsfuldt kunne lade sig gøre. Vi anerkender fuldstændigt det, der er indstillingen i beslutningsforslaget, at det ville være godt, om vi havde lidt mere tid, hvorunder ikke udviklingen